

С

ергій ДУНАЄВ:

«Політика будь-якого мера – це його господарська діяльність»

Коли кілька років тому молодий бізнесмен Сергій Дунаєв заявив про намір балотуватися на посаду міського голови Лисичанська, небагато хто повірив у його прагнення відродити колишню славу промислового велета Луганщини. Однак із поставленим перед собою завданням новообраний мер Дунаєв успішно впорався. І на наступних виборах знову дістав підтримку понад 60 відсотків мешканців. Сьогодні про місто Лисичанськ схвально відгукуються на всіх рівнях, а його очільник відомий навіть тим, хто ніколи не бував на Донбасі. За його ініціативи чи не вперше за роки незалежності України збудовано меморіальний комплекс на честь загиблих у Великій Вітчизняній війні. Про те, чим сьогодні живе місто, про проблеми та перспективи Лисичанська розмова з міським головою Сергієм ДУНАЄВИМ.

– Сергію Володимировичу, відтоді, як вас повторно обрали на посаду міського голови, минуло півтора року. Чи змінилися пріоритети в розвитку Лисичанська за цей час?

– Із пріоритетами я визначився ще під час минулої каденції, а якщо точніше – коли вперше вирішив балотуватися на посаду керманіча міста. І головним із них було й залишається ділове партнерство між державою та бізнесом, виробництвом. На моє тверде переконання, це і є одна з норм відповідальності як приватних структур, так і державної влади. Результат такого ділового тандему – очевидний. У Лисичанську чи не вперше за останні два десятиліття ремонтують та будують дороги. Приміром, лише торік ми збудували 88 тисяч квадратних метрів доріг. Комп'ютеризували всі школи, встановлюємо енергозберігаючі вікна в навчальних і лікувальних закладах. Оскільки місто надто залежить від споживання газу, то вкрай важливо правильно розподілити кошти під час опалювального сезону між об'єктами соціальної сфери. Тож завдяки всім реалізованим заходам зекончили значну частину бюджету. Сьогодні за програмою енергозбе-

реження, яку, до речі, підтримує й наш земляк, міністр палива та енергетики Юрій Бойко, провадиться модернізація державної ТЕЦ. На здійснення цієї програми виділено близько 30 мільйонів гривень, зокрема, встановлюємо п'ять модульних котелень, які обігріватимуть об'єкти комунальної сфери, житловий сектор. Паралельно з цим плануємо встановити додаткові індивідуальні котли опалення у квартирах та будинках багатьох мешканців.

– Лисичанськ передовсім промислове місто, тут сконцентрована низка дуже потужних і відомих підприємств.

– Ні для кого не є таємницею, що запорукою зростання й добробуту міста є насамперед позитивні зміни в промисловості. Мене, як керівника міста, не може не тішити те, що, скажімо, завод «Пролетарій», відомий ще з радянських часів як один із найбільших виробників скла, зрештою, піднімається з колін. На підприємстві створено 2,5 тисячі робочих місць, поновлено друге виробництво, зведено додатковий цех на виробництві № 1. Звісно, там не все так оптимістично, як видається на перший погляд. Незважаючи на позитивні зрушення, «Пролетарій»

будь-якої миті може бути зупинений, а все через надто великий імпорту скла в Україну. Мене це питання дуже непокоїть. Від засилля іноземної продукції страждають не лише вітчизняний виробник, державна скарбниця, що недоотримала податок із прибутку, а й соціальні програми. Та найприкріше те, що в пошуках заробітку роз'їжджаються сім'ї, а подекуди й руйнуються, діти при живих батьках зростають сиротами.

– Свого часу зчинився неабиякий галас і навколо підприємства з виробництва соди. Подейкували, начебто інвестор поставив за мету знищити виробництво. Яка ситуація тут нині?

– Ситуація проста, але підприємство з виробництва соди, хоче цього хтось чи ні, працюватиме, в чому я цілковито упевнений. Питання стоїть так: якщо найближчим часом російський інвестор не надасть плану заходів, що передбачатиме створення робочих місць, перспективу розвитку підприємства, ми знайдемо ефективнішого власника, який дбатиме про людей, братиме участь у розвитку інфраструктури міста.

– Екологія міста ще за радянських часів залишала бажану.

ти кращого. Як нині розв'язує екологічні проблеми?

– Специфіка нашого міста, його значна промислова завантаженість завжди створювали неабиякі проблеми й мешканцям Лисичанська, і керівництву самоврядної громади. Сьогодні завдяки ретельному та постійному контролю з боку влади це питання вже не стоїть так гостро, як, скажімо, кілька років тому. І підтвердження цього – зменшення кількості скарг від населення. Відповідальну політику в цьому напрямі проводить, зокрема, керівництво ТНК (колишній Лисичанський нафтопереробний завод), до того ж вкладає великі кошти в технічну модернізацію, осучаснюється.

Звісно, не всі питання тут уже вирішили, як хотілося б. Але між підприємством і міською владою є діалог, тож гадаю, найближчим часом найістотніші проблеми нафтопереробники розв'яжуть. А ось підприємство «Луганськпереробка», на яке найчастіше скаржаться лисичанці, викликає у влади занепокоєння. На мою думку, там і досі немає чіткого бачення шляхів розв'язання проблеми. Тож казати, що екологічна проблема в місті вичерпана, було б, з мого боку, передчасно.

– Сергію Володимировичу, сьогодні притча во язицех – житлово-комунальне господарство...

– Цю проблему гостро відчуваємо й ми. Однак, якщо бути об'єктивним, то нам децю вдалося, зокрема, забезпечити безперебійне надання якісних комунальних послуг, утримання на належному рівні житлового фонду. У південній частині міста, де мешкає більш як 40 тисяч осіб, вирішено найболючіше для лисичанців питання цілодобового постачання води. На черзі – центральний район. Але хто візьметься гарантувати її якість, якщо водогони зношені практично на 100 відсотків, їх ремонтували ще за радянських часів. 20 років Україна перебувала у вільному плаванні, бо ті, хто керували державою, чомусь вирішили, що планова економіка – пережиток минулого. Хвалити Бога, прийшла нова влада, ситуація поволи починає виправлятися, а ми – звикати до думки, що все-таки планувати майбутнє і думати про нього треба хоча б на п'ять років наперед.

– Дехто стверджує, що керівник громади працює за принципом «своя рука владыка»...

– Це хибна думка. Насправді є депутатський корпус, громадяни, із якими я зустрічаюся щотижня, раджуся під час вирішення того чи іншого питання. Я не раз наголошував, що управління містом – це командна робота. Тому для впровад-

ження певних рішень, для реалізації програм конче необхідно, щоб усі чітко розуміли, навіщо це потрібно. Скажімо, був час, коли в місті активно закривали дитячі садки та передавали їх комерційним структурам. Нам удалося вирішити питання повернення дошкільних закладів у муніципальне підпорядкування, відновлення їхнього цільового призначення. За останні місяці в місті реконструйовано два дитячі садки, які знову приймають маленьких мешканців Лисичанська.

Без підтримки, без розуміння колегами твоїх задумів та вчинків дуже проблематично реалізовувати навіть найвдаліші ідеї тільки у вольовий спосіб.

– Сьогодні чи не найскладнішою проблемою для будь-якого органу місцевого самоврядування є податки.

– Це справді так, адже практично всі відрахування плануються з центру. Ми ж отримуємо від заробленого в ліпшому разі не більше чотирьох відсотків. Скажімо, торік до зведеного бюджету Лисичанськ перерахував півтора мільярда гривень. Я в жодний спосіб не заперечую проти поповнення державної скарбниці, та чи не було б справедливіше, якби хоча б 50 відсотків коштів залишалися на місцях. Лисичанськ – потужне індустріальне місто, котре спроможне самостійно формувати, реалізувати програму соціально-економічного розвитку. Наразі нагальною є проблема зведення житла в місті. На черзі перебуває близько тисячі сімей. Останніми роками не збудовано жодного квадратного метра. Однак є можливість поліпшити умови життя людей. Місто має будинки, які свого часу з певних причин не ввели в експлуатацію. За наявності коштів на ремонт, реставрацію проблему з житлом для багатьох сімей можна розв'язати. Так само і з автошляхами до Рубіжного, Северодонецька. Вони перебувають у жахливому стані. Проте, спільними зусиллями з іншими органами місцевого самоврядування можна легко виправити ситуацію, маючи хоча б половину коштів, які заробило місто. До того ж відпала б необхідність надавати гроші з державного бюджету.

– Сергію Володимировичу, меморіальний комплекс «Привільський плацдарм», до будівництва якого особисто ви доклали чимало зусиль, вражає. Хотілося б почути про це докладніше.

– Меморіальний комплекс «Привільський плацдарм», що на околиці містечка Привілля неподалік від Лисичанська, було відкрито на честь 65-ї річниці Пере-

моги у Великій Вітчизняній війні. На святкування приїхало загалом 25 тисяч гостей не лише з України, а й з близького зарубіжжя: колишні учасники боїв та нащадки загиблих зібралися тут, щоб ушанувати пам'ять своїх героїчних предків і побратимів. Можна впевнено сказати, що за роки незалежності України подія такого масштабу є чи не єдиною.

Історія свідчить, що в серпні 1943 року на цьому місці йшли запеклі бої. Це був, без перебільшення, другий Сталінград. Місцеві мешканці-очевидці й досі не можуть без сліз згадувати події вже піввікової давнини. 2009 ро-

ку на урочистому мітингу громада вирішила звести тут меморіал. Кошти, а це два з половиною мільйона гривень, збирали всюди. Приємно, що автором проекту став місцевий дизайнер Олексій Рохман. Будували трохи більш як рік. Було дуже важко, адже це місця бойових дій, тож довелося разів із десять викликати саперів для знешкодження мін і снарядів.

У цьому котлі загинуло, за приблизними підрахунками, 15 тисяч радянських вояків, і ця цифра постійно зростає, бо пошукові загоны виявляють дедалі нові поховання. Війна не вважається закінченою, доки не поховано останнього солдата, а їх ще стільки безіменних лежить у нашій землі.

Сьогодні ми впевнено дивимось у майбутнє: літаємо в космос, вирощуємо хліб, складаємо пісні. Тож меморіальний комплекс «Привільський плацдарм» спорудили не як данину історії, а задля того, аби наступні покоління пам'ятали про подвиг солдатів-героїв, які такою дорогою ціною виборили право на життя для своїх нащадків.

Розмову вела
Віра ТКАЧЕНКО.